15/10/2021

Προσκαρτερούντες την επιστροφή μας στον Άγιο Επίκτητο

/ Γνώμες

του Καθηγητή Χρήστου Κ. Οικονόμου
τ. Προέδρου και Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ και
Προέδρου του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας

Γιορτάζουμε και φέτος, στις 12 Οκτωβρίου για 47 ολόκληρα χρόνια, με συντετριμμένη καρδιά και με ψυχή καταπονημένη τη μνήμη του πρόσφυγα Αγίου μας, όντας και εμείς οι κάτοικοι του Αγίου Επικτήτου Κυρηνείας πρόσφυγες, εκδιωγμένοι από τις προγονικές μας εστίες, από το πολυαγαπημένο μας χωριό.

Αυτός ο Άγιός μας ήταν πρότυπο πίστεως στον Θεό, στον οποίο αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του. Ήταν “πολίτης της ερήμου και εν σώματι άγγελος”, γι’ αυτό και θαυματουργός “ανεδείχθη ο θεοφόρος πατήρ ημών Επίκτητος”. Αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του στη νηστεία, την αγρυπνία και την προσευχή, γι’ αυτό και ο Θεός του χάρισε ουράνια χαρίσματα, ώστε να θεραπεύει τους νοσούντας, τις ψυχικές και σωματικές τους ασθένειες. Ήταν ο γιατρός των ψυχών και των σωμάτων των κατοίκων του ομώνυμου χωριού μας, αλλά και της Οικουμενικής Ορθοδοξίας, λέγεται ότι συγκαταλέγεται στους τριακόσιους Αλαμάνους Αγίους, οι

οποίοι διωκόμενοι κατέφυγαν στη μαρτυρική Κύπρο μας, για να συνεχίσουν την οσιακή τους πολιτεία, σκορπισμένοι σε όλο το νησί μας.

Περιπλανήθηκαν ντυμένοι με ευτελή δέρματα προβάτων, υπέστησαν στερήσεις, θλίψεις, κακουχίες, περιπλανώμενοι σε ερημιές, σε βουνά, μένοντας σε σπηλιές και στις τρύπες της γης (Εβρ. 11, 37-40). Αυτό μας δίνει το μήνυμα, ότι, όπου υπάρχει η παρουσία του Τριαδικού Θεού, ο άνθρωπος βιώνει την εμπειρία της σωτηρίας, δέχεται τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και μεταβάλλεται το φθαρτό του σώμα σε άφθαρτο, η δοκιμασία, ο πόνος και η θλίψη σε εμπειρία παρακλήσεως και πνευματικής αναγεννήσεως. Τα πάντα γεμίζουν με φως αληθινό, που διαλύει το σκοτάδι του φόβου και υπερβαίνεται κάθε μορφή δοκιμασίας και πειρασμού.

Στο πανέμορφο χωριό μας, στον Άγιο Επίκτητο, βιώσαμε αυτές τις εμπειρίες της πνευματικής ευλογίας του Οσίου μας. Αυτό το χωριό, που μοσχοβολούσε από τους ανθούς της λεμονιάς και της πορτοκαλιάς, αυτό το χωριό, που πρωτοείδαμε το φως του ήλιου, σε αυτό το χωριό, που τρέχαμε το Πάσχα να γιορτάσουμε την Ανάσταση, σε αυτό το χωριό, που απλωνόταν από τους πρόποδες του Πενταδακτύλου και έσβηνε στις δαντελωτές ακρογιαλιές του, σήμερα εγκαταστάθηκαν 15.000 Τούρκοι έποικοι. Αυτό το χωριό με την πανάρχαια ιστορία, όπως μαρτυρούν τα αρχαιολογικά ευρήματα στο Βρυσί, αυτό το χωριό με ακραιφνή Ορθόδοξο χριστιανικό πληθυσμό, αυτό το χωριό με τον ιστορικό ναό του και το πλήθος των παρεκκλησιών του, έρχεται σήμερα ο εγκάθετος της Τουρκίας και υποχείριο του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν στην Κύπρο, Ερσίν Τατάρ, με όλη του την ξεδιαντροποσύνη να μιλάει για Τουρκική Κύπρο και δύο κράτη. Μετέτρεψε τον ναό του Αγίου Επικτήτου σε τζαμί και ανύψωσε έναν τεράστιο Μιναρέ, για να δείξει με σαφήνεια ότι πρόκειται για λαό που δεν γνωρίζει περί θρησκευτικής ελευθερίας και σεβασμού στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η γη αναστενάζει, τα όρη του Πενταδάκτυλου ανασηκώνονται, για να πετάξουν στη θάλασσα τους εισβολείς του Αττίλα. “Ανασήκωσε την πλάτη και απόσεισέ τους Πενταδάκτυλέ μου“, φωνάζει ο ποιητής. Αυτό το χωριό που ζήσαμε, χαρήκαμε, απολαύσαμε, καταπατούν οι Τούρκοι εισβολείς και παραμένει σκλαβωμένο. Αλοίμονό μας, αν δεχθούμε τα τετελεσμένα γεγονότα του λεγόμενου πολιτικού συμβιβασμού και του ξεπουλήματος του χωριού μας και της γραφικής Κερύνειας. Ο πολιτισμός του Βορείου μέρους του νησιού μας παραμένει, γιατί έχει γράψει μία μακραίωνη ιστορία του Ελληνικού πολιτισμού και του Ορθόδοξου Χριστιανισμού. Όσο και αν προσπαθεί ο Τουρκοκύπριος ηγέτης Ερσίν Τατάρ να παρουσιάσει τη γη των πατέρων μας, την Ελληνική Κύπρο ως Τουρκικό κράτος και δια της τουρκικής προπαγάνδας να οικειοποιηθεί τον πολιτισμό μας και “οι λίθοι κεκράξονται”.

Μπροστά στον ευτελή συμβιβασμό του ξεπουλήματος των δύο κρατών προτιμότερος ο ανένδοτος αγώνας μέχρις εσχάτων. Το χριστιανικό ήθος, η πίστη των Αγίων και των Οσίων μας, η Εκκλησία του χωριού μας μας περιμένουν. Αλλοίμονο στον λαό που ξεχνά τον τόπο του, αλλοίμονο στον λαό που ξεπουλά τον τόπο του, αλλοίμονο στον λαό που ξεχνά του Αγίους του, την ιστορία του τόπου του, τα ιερά και τα όσιά του και τον πολιτισμό του.

Η ιστορία μας διδάσκει και αυτή την εμπειρία θέλω να επικαλεστώ σύντομα ως ατράνταχτη απόδειξη των όσων μνημόνευσα παραπάνω. Όσοι μας μιλούν για ξεπούλημα του χωριού μας, απαντούμε με στεντορεία τη φωνή: “ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, Άγιε Επίκτητε, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου· κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μή σου μνησθῶ” (Ψαλμός 136, 5-6). Γι’ αυτό το σύνθημα “Δεν ξεχνώ”, ας κυριαρχεί στη ζωή μας.

Οι Εβραίοι με τη Βαβυλωνία αιχμαλωσία υπέστησαν τα πάνδεινα και οδηγήθηκαν σε γη αλλότρια, όμως επιβίωσαν και γύρισαν στη γη της επαγγελίας, δοξολογούντες τον Θεό των Πατέρων τους. Εμείς οι Έλληνες από το 1453 με την άλωση της Κωνσταντινούπολης μέχρι το 1821, τετρακόσια ολόκληρα χρόνια, το γένος των Ελλήνων, το γένος των Ρωμιών, μείναμε πιστοί στην Ορθόδοξη πίστη μας και στο πνεύμα της αδούλωτης πατρίδας του Ελληνισμού. Δικαίως τη φετινή χρονιά γιορτάζουμε τα διακόσια χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση, για να μας θυμίζει την ανάγκη του ανένδοτου αγώνα, από γενεά σε γενεά μέχρι τη δικαίωσή μας. Οι εορτασμοί αυτοί αφορούν όλο τον Ελληνικό λαό, αλλά ιδιαίτερα εμάς τους πρόσφυγες, ως μία ελπίδα σωτηρίας. Αυτή η καρτερικότητα, η υπομονή και το αδούλωτο φρόνημα του Ελληνικού λαού παραμένει ως παράδειγμα μοναδικό, το οποίο μας βεβαιώνει την ανάγκη του αγώνα και να μην σταματήσουμε να στρέφουμε τον νου και την ψυχή μας στα αδούλωτα χωριά μας. Αυτή είναι η

απόδειξη σε όσους μας θεωρούν υπεραισιόδοξους και ουτοπιστές. Τετρακόσια ολόκληρα χρόνια καρτερικά το γένος των Ρωμιών υπέμεινε τα πάνδεινα στα χέρια του βάρβαρου ασιάτη κατακτητή και ιδού το θαύμα του λυτρωμού και η ελπίδα της αναστάσεως του έθνους των Ελλήνων. Πολλές φορές οι ανθρώπινοι υπολογισμοί διαψεύσθηκαν, γι' αυτό η ελπίδα της πίστεως στο δίκαιο του αγώνα πρέπει να τροφοδοτεί τις νεότερες γενιές, ώστε να κατανοήσουμε τις ευθύνες μας στην ιστορία των προγόνων μας.

Ο Άγιος Επίκτητος, λοιπόν, το γραφικό χωριό μας στην πανέμορφη Κερύνεια με τα βιώματα και τις τόσες αναμνήσεις, μας αναμένει καρτερικά και ο Θεός να δώσει τη λύτρωση στον πονεμένο λαό μας. Γι' αυτό η Εκκλησία ήταν πρωτοπόρος στους αγώνες του λαού για το δίκαιο και την επιβίωσή του. Γι' αυτό οι θυσίες των Πατριαρχών και των Αρχιεπισκόπων ήταν προανάκρουσμα της λύτρωσης του λαού. Στην Κύπρο η θυσία του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού, των Μητροπολιτών και προκρίτων του νησιού επιβεβαίωσε, την 9η Ιουλίου 1821, ότι "Η Ρωμιοσύνη εν φυλή συνότζιαιρη του κόσμου, κανένας δεν εβρέθηκεν για να την ιξηλείψη, κανένας, γιατί σιέπει την που τ' άψη ο Θεός μου. Η Ρωμιοσύνη εν να χαθή, όντας ο κόσμος λείψη" (Βασίλης Μιχαηλίδης).

Γιορτάζοντας τον Άγιό μας τιμούμε τον Άγιο Επίκτητο, τιμούμε τα ιερά και τα όσια των προγόνων μας, συνεχίζουμε την ιστορία και τον πολιτισμό της Ρωμιοσύνης, που ξέρει να υπομένει καρτερικά αλλά και να ανασηκώνεται και ξανά προς τη δόξα να τραβά. Όλα αυτά επιτυγχάνονται με την καθολική ενότητα του έθνους, της πολιτικής και εκκλησιαστικής ηγεσίας του τόπου μας. Κάθε μορφή διχόνοιας οδηγεί στην αυτοκαταστροφή και στις σκλαβωμένες πατρίδες.

Η χάρη και το έλεος του Θεού δια πρεσβειών του Αγίου Επικτήτου, ας οδηγεί τον νου και την καρδιά μας στο σκλαβωμένο χωριό μας, ώστε να αξιωθούμε να οδηγήσουμε και τα βήματά μας σε αυτόν τον τόπο, που είναι δικός μας, η ιστορία και ο πολιτισμός μας.

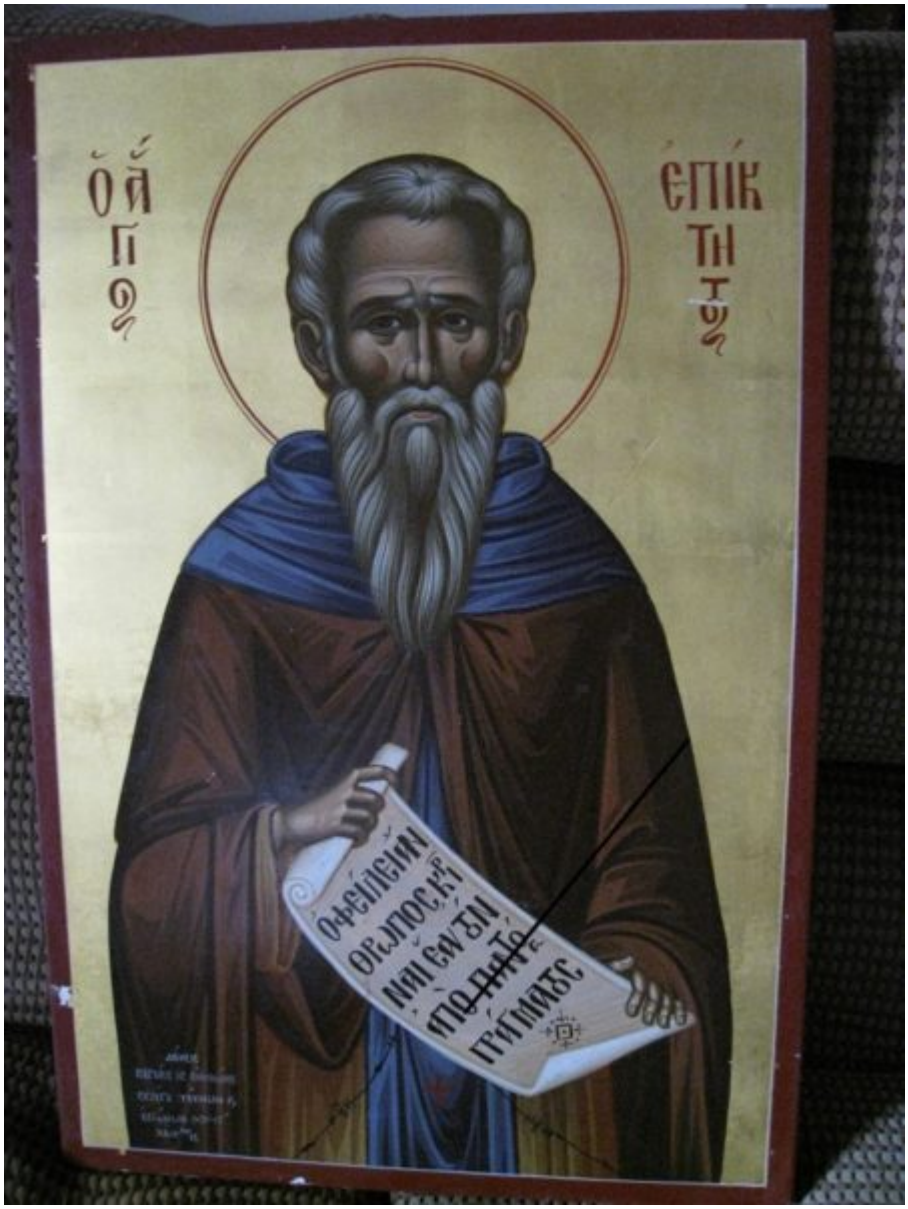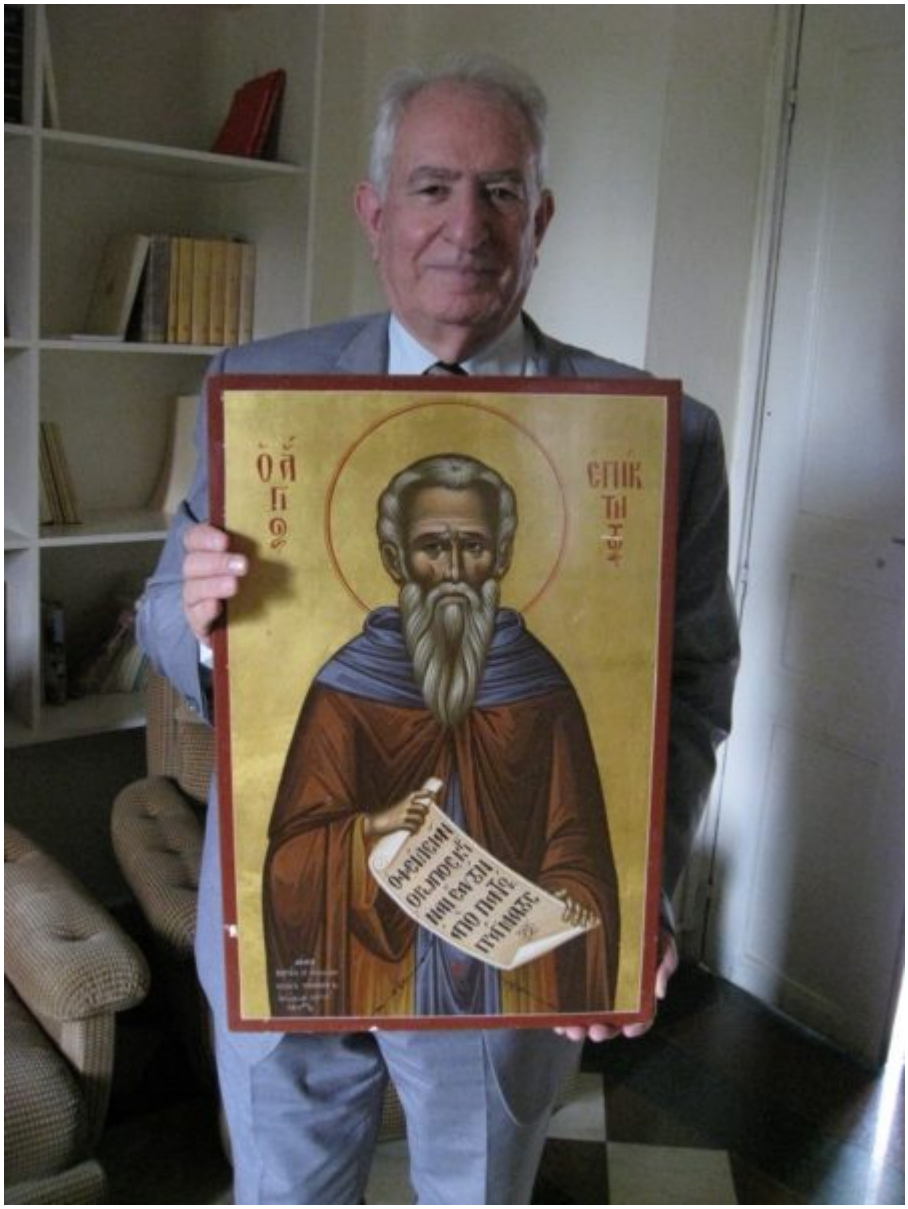
ὁ ἅγιος
ἐπίκτητος